

Aan het College van B&W van Horst aan de Maas
Postbus 6005
5900 AA Horst

Horst, 5 april 2024

Betreft: Bezwaar verlenen exploitatievergunning Horsterweg 57 abc – dossiernummer 01410448

Geacht college,

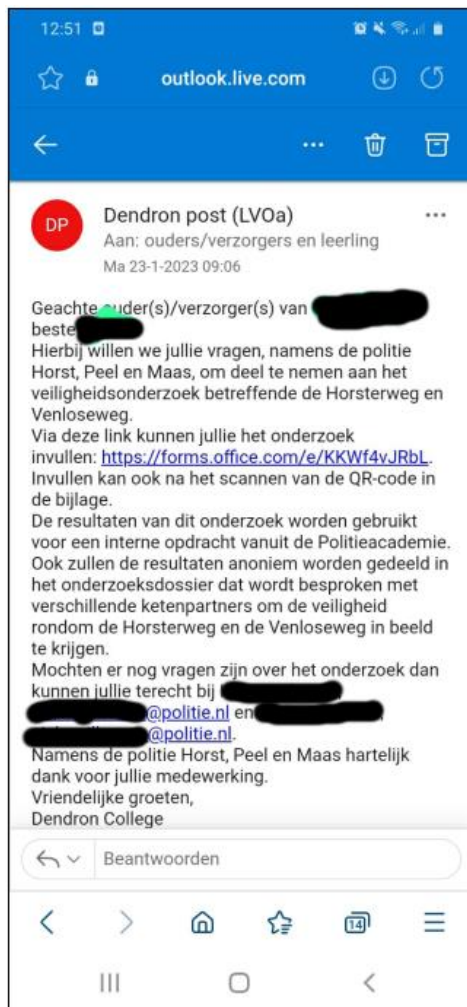
Namens de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten maak ik bezwaar tegen het verlenen van een exploitatievergunning ten behoeve van de huisvesting van arbeidsmigranten aan de Horsterweg 57abc, Grubbenvorst.

Aan de Horsterweg 57abc zijn al langere tijd arbeidsmigranten illegaal gehuisvest. Er is eerder een vergunning voor die huisvesting verleend. Maar het is in dit kader goed om te realiseren dat deze aanvankelijke vergunning verleend is zonder daarin het aantal te huisvesten migranten te benoemen. Van belang is in te zien dat deze aanvankelijke vergunning verleend is in een tijd dat de nu spelende problemen zich nog niet of nauwelijks hadden geopenbaard en de vergunninghouder er toentertijd voor zorgde dat er geen sprake was van overlast. Daar is vervolgens door de opkoper van het pand “misbruik” van gemaakt. Hij heeft een pand naast het eerder vergunde pand geplaatst en heeft daar arbeidsmigranten gehuisvest. Maar de exploitatievergunning ontbrak nog. In eerste instantie heeft de gemeente bij de eigenaren en het uitzendbureau, c.q. de huisvesters van de arbeidsmigranten gevorderd dat zij eerst de exploitatievergunning aanvragen vooraleer de arbeidsmigranten gehuisvest zouden worden. Daar werd onvoldoende op gereageerd, wat de gemeente ertoe noopte een last onder dwangsom op te leggen. Toen de deadline voor die dwangsom naderde, besloot de gemeente de deadline te verschuiven. En dat herhaalde zich een aantal malen. In de tussentijd veroorzaakten de gehuisveste arbeidsmigranten in de buurt grote overlast en vonden regelmatig strafbare feiten plaats (denk aan feestjes die gevoerd werden op het fietspad, drugs dealen, rondhangen op het fietspad zonder verlichting, zonder toestemming verblijven op privéterrein van omwonenden, inbraak bij mensen uit de buurt, zowel in huis als in de tuin en vernielingen van persoonlijke eigendommen in de omgeving). De politie werd/wordt zeer regelmatig en vrijwel dagelijks ingeschakeld, maar dat leidt/leidde niet of nauwelijks tot minder overlast. Tijdens een bezoek van leden van de Adviesraad Migratie onder begeleiding van de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten tekende zich het probleem heel duidelijk: een grote groep arbeidsmigranten zaten op klaarlichte dag op het fietspad, al drinkend en blowend en noopten fietsers af te stappen en door de berm om de groep heen te lopen en hun weg fietsend te vervolgen. Vanuit de beheerder van de locatie werd geen handelen waargenomen, die een einde zou maken aan deze situatie!

Overigens kan geconstateerd worden dat zowel de politie als de gemeente – zo lijkt het - nauwelijks middelen hebben om handhavend op te treden tegen de overlast óf weigeren de wellicht wél beschikbare middelen in te zetten. De gehuisveste arbeidsmigranten leveren naast algemene overlast ook verkeersoverlast en zorgen voor onveilige situaties als gevolg van onder invloed verkerende fietsers of voetgangers die zomaar de weg oversteken, waardoor aankomende auto's vaker vol in de rem moeten. Gezien het feit dat de bestaande overlast al jaren voortduurt en de eigenaar noch het uitzendbureau daarover aanspreekbaar waren door omwonenden, de politie en de gemeente, is de stelling gerechtvaardigd dat de vergunninghouder, exploitant en/of beheerder zich al die jaren van hun slechtste kant hebben laten zien en dat er dus sprake is van slecht gedrag. En dat slechte gedrag zou er – volgens artikel 2:67 ad. 1a APV – toe moeten leiden

dat de gemeente de exploitatievergunning weigert. En als deze weigeringsgrond zou falen, dan zijn er voor de gemeente voldoende ervaringsgegevens die het mogelijk maken op basis van artikel 2:67 ad. 2 APV in afwijking van artikel 1:7 APV als bedoeld in artikel 2:65 APV gebruik te maken van de weigeringsgrond in het belang van de openbare orde, de openbare veiligheid, het voorkomen of beperken van overlast, de veiligheid van personen of goederen, de verkeersveiligheid en de gezondheid en zedelijkheid.

De voortdurende overlast en het feit dat de gemeente daar geen einde aan (kan) maken staat in schril contrast tot de beloften van wethouder Bouten in gesprekken met de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten dat wél adequaat zou worden opgetreden. Gebleken is dat deze beloften niets waard zijn. Sterker nog: ondanks het opeenvolgend opleggen van een last onder dwangsom wordt – alsof alle voorgaande sores niet bestaan heeft – voorliggende exploitatievergunning verleend. Daarmee ontstaat de indruk dat de juridische actie van de gemeente richting de exploitanten van de huisvestingslocatie feitelijk ertoe leidde dat de omwonenden om de tuin zijn geleid. Immers: volgens de gemeente zou de vergunningverlening een gevolg zijn van de gesprekken met de beheerder, de eigenaar en het uitzendbureau, die beloofden de overlast weggenomen zou worden. Waar dus nog steeds geen sprake van is!

De politie heeft weliswaar in januari 2023 onderzoek gedaan (zie hiernaast) naar de overlast die passanten (scholieren die over de Horsterweg en de Venloseweg naar en van school rijden) ervaren, maar dat heeft tot op heden er niet toe geleid dat overlast weggenomen is. Dat moge blijken uit volgend voorbeeld: Eén van de bewoners/arbeidsmigranten van Horsterweg 57abc heeft bij een van de omwonenden wederrechtelijk het terrein betreden en verstopte zich in de sauna onder de overkapping in de tuin van de omwonende. Hij werd op heterdaad betrapt en de politie is erbij gehaald. Die politie weigerde echter adequaat op te treden en accepteerde ook geen aangifte. Wel bleek dat de betrokken arbeidsmigrant elders in Nederland al bekend was met een strafblad. De omwonende heeft vervolgens contact opgenomen met de beheerder van de huisvestingslocatie, die gewoon ontkende de betrokken arbeidsmigrant te kennen, noch te weten of de arbeidsmigrant terplekke gehuisvest was. Terwijl de omwonende ondertussen van andere aanwezige arbeidsmigranten al had begrepen dat betrokkene wel degelijk daar gehuisvest werd en ook de naam van de arbeidsmigrant – Adam – noemden. Ondertussen is de betrokken arbeidsmigrant vertrokken en is op geen enkele wijze actie ondernomen, noch door de politie, noch door de gemeente!

In het licht van voorgaande is het onbegrijpelijk dat de gemeente besloten heeft de illegale situatie niet aangezet heeft tot handhavend handelen door een einde te maken aan de huisvesting van de arbeidsmigranten, maar de juridische procedure van het uitzendbureau tegen de last onder dwangsom “beloond” heeft met het verstrekken van een exploitatievergunning.

Op basis van wat de gemeente noemt een “integrale afweging”, waarvan de inhoud verder niet verstrekt is aan de omwonenden, noch aan de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten. Het besluit de vergunning te verlenen lijkt een soort uitruil: als jullie de juridische procedure intrekken tegen de last onder dwangsom, dan verlenen wij de vergunning. Daarmee laat de gemeente de omwonenden opzichtig in de steek! Zelfs de beloofde uitleg van de burgemeester over waarom de exploitatievergunning alsnog verleend is, is niet nagekomen!

Er zijn vele gesprekken gevoerd tussen de gemeente en de omwonenden en ook de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten, maar uiteindelijk hebben die niets opgeleverd. In alle gevallen en opeenvolgende stappen in het proces heeft de gemeente medewerking verleend aan de eigenaar en het uitzendbureau en is hen niets in de weg gelegd. En als de gemeente al iets probeerde (bijvoorbeeld in de vorm van een last onder dwangsom dan negeerden de eigenaar en het uitzendbureau dat gewoon en zwichtte de gemeente uiteindelijk. En ondertussen wordt richting omwonenden en de werkgroep de indruk gewekt dat de gemeente aan hun kant staat! Als de gemeente denkt dat de exploitatievergunning een oplossing zal bieden dan blijkt nu al in de praktijk dat dat niet zo werkt. Feitelijk is de exploitatievergunning in dat opzicht een “papieren tijger”, die hooguit de verantwoordelijke wethouder(s) het gevoel zal geven dat ze “iets” doen tegen de overlast en onveilige situatie, waarmee hun gemoed wellicht rust krijgt.

Ondertussen stapelen de problemen zich op en wordt de laatste jaren voor de ene na de andere huisvestingslocatie vergunning verleend, niet alleen door de gemeente Horst aan de Maas, maar ook door de gemeente Venlo. In een cirkel van zo'n drie kilometer rondom Horsterweg 57abc zijn (of worden op korte termijn als gevolg van nieuw verleende vergunningen) zo'n 3000 arbeidsmigranten gehuisvest! En als het kalf verdronken is komt de gemeente met een “beleid” dat moet leiden tot het terugdringen van een ongewenste concentratie, zoals B&W melden in de Raadsinformatiebrief “Grip op huisvesting arbeidsmigranten” van 16 januari 2024:

Zo krijgen we meer grip op de huisvesting van arbeidsmigranten en kunnen we toezien op een goede spreiding over de gemeente, zodat zowel de arbeidsmigrant alsook de omwonenden goed kunnen wonen. In gebieden waar al sprake is van ongewenste concentratie (cumulatie) met betrekking tot huisvesting van internationale werknemers, bijvoorbeeld Horsterweg-Sevenumseweg-Grubbenvorsterweg, is een 'nee, tenzij' benadering zeer gewenst.

Overigens bleek dat het “nee, tenzij” toch alweer snel betekent dat de gemeente gewoon meewerkt aan vergunningverlening voor de huisvesting van arbeidsmigranten, zoals moge blijken uit de gemeentelijke nieuwsbrief van 2-4-'24 voor aanwonenden van de Horsterweg/Venloseweg:

Huisvesting 165 arbeidsmigranten Horsterweg

Het college stemt in met het permanent huisvesten van 165 arbeidsmigranten aan de Horsterweg in Grubbenvorst. Horst aan de Maas wil een gemeente zijn waar tijdelijke en nieuwe inwoners verspreid over onze gemeente goed kunnen wonen, werken en meedoen. Een fijne omgeving voor de arbeidsmigrant én de omwonenden. Bij shortstay van arbeidsmigranten zet de gemeente in op balans. In gebieden waar sprake is van ongewenste cumulatie met betrekking tot huisvesting van internationale werknemers, bijvoorbeeld Horsterweg-Venloseweg, is het college daarom terughoudend om mee te werken. Het college maakt voor deze locatie een uitzondering, omdat hier al sprake was van een principeakkoord én omdat de ondernemer kwalitatief goed huisvest en op een goede wijze het beheer in de omgeving organiseert.

Vanzelfsprekend wordt er een ontwerpbesluit opgesteld, dat vervolgens 6 weken ter inzage ligt voor de mogelijkheid om een zienswijze in te brengen. Als er geen zienswijzen worden ingediend, wordt het ontwerp definitief vastgesteld, dat dan ook weer 6 weken ter inzage ligt voor beroep.

In de Raadsinformatiebrief is niets vermeld over de aanvraag voor deze huisvestingslocatie en de intentie om die te honoreren, terwijl die er toch al een hele tijd ligt en ook al eens ter sprake is geweest in de gemeenteraad. Duidelijk moge zijn hoe “soepel” de gemeente argumenten weet aan te dragen, waarmee ze toch weer samenwerkt met bedrijven en tegen de haren instrijkt van de omwonenden. En dan gaat het in dit geval niet eens om een tijdelijke vergunning (analoog aan de bepalingen in het Paraplubestemmingsplan huisvesting arbeidsmigranten Horst aan de Maas), maar permanent! Het is dezelfde soepelheid die het gemeentebestuur betoont bij het verlenen van de exploitatievergunning voor de locatie Horsterweg 57abc.

De hiervoor geschetste situatie en de cumulatie van problemen als gevolg van de concentratie van huisvesting van arbeidsmigranten zou er volgens de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten toe moeten leiden, dat de gemeente ervoor ijvert dat alle omwonenden – dus óók de omwonenden die volgens strikte regels te ver afwonen van de locatie Horsterweg 57abc – ontvankelijk worden verklaard. Als de gemeente dat zou doen, laat ze in ieder geval zien nog een greintje empathie te hebben richting die omwonenden.

APV

De gemeenteraad van Horst aan de Maas heeft in 2022 de APV vastgesteld, waarin onder andere ingegaan wordt op de exploitatievergunning. In het raadsvoorstel geeft B&W aan (citaat): *“De APV behoort tot de belangrijkste verordeningen in Horst aan de Maas. Dit bepaalt niet alleen de relatief grote omvang en het grote aantal verschillende onderwerpen, maar ook het belang van die onderwerpen voor de **orde en veiligheid in de gemeente, de zedelijkheid, het woon- en leefklimaat, het toezicht op de voor publiek toegankelijke gebouwen, het gebruik van de openbare ruimte en voor de leefomgeving in het algemeen.** De APV is een instrument om de gemeente veilig en leefbaar te houden en om de openbare orde te kunnen handhaven. De APV gaat dus over openbare orde en veiligheid (o.a. prostitutie, exploitatievergunning, samenschooling) én over de fysieke leefomgeving (o.a. parkeren, bruikbaarheid van de weg en de bescherming van het milieu)”* (einde citaat).

Eerder hebben we al kunnen constateren dat de handhaving, die gekoppeld zouden moeten zijn aan de APV, niet op orde is en dat er dus feitelijk geen handhaving volgt. Daarmee wordt de doelstelling van de APV al bij voorbaat ondermijnd. Verder kunnen we vaststellen dat de gemeente met het verlenen van een exploitatievergunning aan Horsterweg 57abc achter de feiten aanloopt en in de praktijk heeft getoond dat haar handhavingsbeleid niets voorstelt! De gemeente had – in het belang van omwonenden – kunnen besluiten juist géén exploitatievergunning te verlenen. Er zijn voldoende feiten die als onderbouwing van zulk een besluit zouden kunnen dienen (!). Beter ware het geweest als op last van de gemeente het pand gesloten zou worden in verband met illegale bewoning, zodat het niet meer gebruikt kan worden voor de huisvesting van arbeidsmigranten en daarmee de overlast die vanuit Horsterweg 57abc plaats vindt, te beëindigen. De grens van overlast is inmiddels namelijk al lang overschreden, zonder dat daar adequaat handhavend tegen is opgetreden, zoals hiervoor aangegeven. De gemeente stelt dat wanneer men zich houdt aan de gestelde voorwaarden, er geen afbreuk gedaan wordt aan de doelstellingen van de APV ten aanzien van orde en veiligheid, de zedelijkheid en het woon- en leefklimaat. Deze beoordeling door de gemeente is niet nader onderbouwd. Het is aannemelijk dat de op papier gestelde voorwaarden niet of onvoldoende zullen worden nagekomen (zoals eerder de last onder dwangsom is genegeerd!) en ook niet zullen worden gehandhaafd. De situatie zal door het verlenen van de exploitatievergunning dus niet veranderen, de overlast zal blijven zonder dat de gemeente (of de politie) daar adequaat tegen optreedt. De gemeente concludeert dat “(...) niet (kan) worden voorkomen dat arbeidsmigranten in hun vrije

tijd de inrichting verlaten om elders vertier te zoeken”. Daarbij vergeet de gemeente te vermelden dat de eigenaar en/of het uitzendbureau geen enkele voorziening heeft getroffen om de arbeidsmigranten recreatiemogelijkheden te bieden en een nul-tolerantiebeleid op eigen terrein hanteert als het gaat om gebruik van sterke drank en drugs, zodat het logisch is dat de arbeidsmigranten elders vertier zoeken en/of gaan drinken/blowen. In sommige (te veel) gevallen leidt dat tot overlast veroorzakende activiteiten. En dat op zijn beurt leidt tot een groot beroep op de inzet van politie, die vervolgens nauwelijks zoden aan de dijk zet! Voor zover de exploitatievergunning slechts toeziet op de inrichting van de huisvestingslocatie, dan heeft de gemeente op dit punt verzuimd adequate voorschriften vast te leggen.

Shortstay en het waarborgen van welzijn van de gehuisveste arbeidsmigranten

Hoewel de term “shortstay” niet dan wel niet goed gedefinieerd en gewaarborgd in het beheerplan, mag geconcludeerd worden dat de huisvesting van arbeidsmigranten – in het kader van shortstay – geen permanent karakter mag hebben. Het gebouw heeft officieel een logiesfunctie. Daarmee wordt het welzijn van arbeidsmigranten in onvoldoende mate gewaarborgd. Immers een “logiesverblijf” leidt ertoe dat er andere en minder hoge eisen gesteld worden aan bijvoorbeeld duurzaamheid, veiligheid en gezondheid voor wat betreft de huisvesting. Overigens is er nauwelijks handhaving mogelijk op de duur van verblijf van een arbeidsmigrant in dit logiesverblijf. En áls er al voldaan zou worden aan het daadwerkelijk beëindigen van het verblijf van de arbeidsmigrant na het verlopen van de shortstay-termijn, dan wordt (mogelijk) in strijd gehandeld met de aanbevelingen van de Commissie Roemer, waarin gesteld wordt dat er nauwelijks bescherming bestaat van de arbeidsmigrant als het gaat om bestendige huisvesting. Na het aflopen van de shortstay-termijn zal de arbeidsmigrant dus per direct niet meer welkom zijn in deze huisvesting. Er zijn geen voorwaarde opgenomen over hoe te handelen na het einde van de shortstay-termijn en ook is niet vastgelegd hoe voorkomen wordt dat bewoners door middel van een draaideureffect tóch permanent op locaties met een logiesfunctie verblijven. Omgekeerd betekent een eventueel ontslag bij het uitzendbureau - omdat betrokken niet meer geplaatst kan worden op een werkplek - zijn slaapplek verliest. De voorwaarde dat in dit soort situaties voor vervangende huisvesting moet worden gezorgd is feitelijk op de huidige woningmarkt een onmogelijke opdracht en zal in veel gevallen toch leiden tot dakloosheid, temeer omdat dit voorschrift nauwelijks controleerbaar is. Waar dakloosheid toe kan leiden is onder andere helder naar voren gekomen in het overlijden van een dakloze arbeidsmigrant eind vorig jaar. De cijfers van dakloosheid en persoonlijk leed stijgen snel. De “nieuwe buur” mag niemand kennen en wordt door “Nederland” aan zijn lot overgelaten. Sterker nog: opvang van een dakloze arbeidsmigrant en daarvoor aangewezen opvangcentra zijn verboden!

De locatie is niet SNF-gecertificeerd

De vergunning is verleend omdat de locatie volgens de gemeente voldoet aan de SNF-normering. In de stukken met betrekking tot de vergunning is echter geen SNF- certificaat aangetroffen. Ondergetekende heeft – samen met een Tweede Kamerlid – de locatie in aanbouw bezocht. Duidelijk bleek dat de kamers (“hokken” noemde een aanwezige bouwvakker het, waarin hij voor geld zou willen verblijven...) veel te klein waren, zeker als er twee personen tegelijk zouden worden gehuisvest. De vergunningsaanvraag is enkel beoordeeld op basis van een “verklaring van registratie” van E&A Logistiek B.V. TILBURG. Nu voorgeschreven wordt dat de locatie moet voldoen aan de SNF-eisen (met de toevoeging dat als dat niet het geval is, de vergunning wordt ingetrokken) door het ontbreken van deze certificering, verwacht mag worden dat de verleende vergunning per ommegaande ingetrokken wordt. Immers volgens artikel 2:67 (weigeringsgronden) dient de gemeente de bedoelde exploitatievergunning te weigeren.

“Integrale afweging”

Gesteld wordt dat er sprake is van een “integrale afweging”, voorafgaande aan het besluit de exploitatievergunning te verlenen. Maar dit wordt niet onderbouwd met stukken en lijkt zich dan ook te beperken tot wat er in de verleende vergunning opgenomen staat. Thema’s als openbare orde, veiligheid, gezondheid, hinder en overlast komen aan de orde en de overlastmeldingen en zorgen uit de buurt worden gememoreerd. De exploitatievergunning zou de oplossing bieden voor alles door voorwaarden met betrekking tot beheer, huisregels, een beveiligingsbedrijf, camerasysteem, slotensysteem, gps-systemen en in voorkomende gevallen uithuiszetting. Gesteld wordt dat “de enkele omstandigheid dat op een locatie arbeidsmigranten worden gehuisvest, (...) uiteraard niet (leidt) tot een verstoring van de openbare orde”. Wordt daarmee al volledig voorbijgegaan aan de ervaringen van de afgelopen jaren qua overlast, onveiligheid en verminderd welzijn van de omwonenden, ook wordt nauwelijks rekening gehouden met de hoeveelheid te huisvesten arbeidsmigranten en het ontbreken van adequate recreatievoorzieningen op de locatie en in een gebied, waar naast de woonhuizen verder alleen bedrijfsgebouwen aanwezig zijn. In het beheer-plan is de “eigen” handhaving centraal geregeld, met als gevolg dat het wel een half uur of langer kan duren vooraleer vanuit het uitzendbureau daadwerkelijk handhavend opgetreden wordt.

Rechten

De door de gemeente geformuleerde voorwaarden, die consequenties hebben voor de leefruimte (zowel fysiek als geestelijk) van de arbeidsmigranten, zijn in strijd met de Universele Rechten van de Mens (UVRM), het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en wordt niet voldaan aan de bepalingen met betrekking tot het vrije verkeer van werknemers binnen de EU (VWEU). De arbeidsmigranten worden immers gerekruteerd om naar Nederland te komen om hier te werken en wonen en zouden ervan uit moeten kunnen gaan dat hun rechten gewaarborgd zijn. Echter, om enig draagvlak onder omwonenden te verkrijgen, wordt het leven van deze arbeidsmigranten ontworpen, geregeld, gecontroleerd, beheerd en voor huisvesting afhankelijk van dezelfde werkgever. Zo wordt in het beheerplan vermeld dat de locatie zowel binnen als buiten voorzien is van een slim camerasysteem welke 24/7 bij beweging actief wordt en opname voor enkele weken vastlegt! Met het slimme elektronisch slotensysteem is in nood-gevallen direct te achterhalen wie wel of niet op de locatie aanwezig is. Auto's zijn uitgerust met een 'GPS-systeem' welke iedere rit vastlegt. De maatregelen bij ongewenst gedrag variëren van waarschuwingen tot het verliezen van het recht op het verblijf op de locatie. Bij een derde waarschuwing wordt de huisvesting beëindigd. Weliswaar wordt als voorwaarde gesteld dat voor vervangende huisvesting wordt gezorgd, maar buiten het feit dat daar nauwelijks handhaving op mogelijk is, wordt door de gemeente niet aangegeven hoe andere huisvesting aangeboden kan worden in een markt die gericht is op winst maken, niet op “zorg verlenen”. Vanwege de logies-functie moeten bewoners sowieso na vier maanden vertrekken. Verder lezen we in de voorwaarden van de verleende vergunning dat (bijvoorbeeld) ramen en deuren dicht moeten blijven als dit omwonden stoort. Ook mogen er geen softdrugs aanwezig zijn, zoals eerder vermeld.

Zoals gesteld is dit alles is in strijd met de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, die bijvoorbeeld stelt dat “eenieder aanspraak heeft op alle rechten en vrijheden”, met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, waarin bijvoorbeeld in artikel 8 staat dat “een ieder het recht heeft op respect voor zijn privé leven” en met de bepalingen die verbonden zijn aan het vrij verkeer van werknemers binnen de EU, zoals bijvoorbeeld “het recht om op gelijke voet behandeld te worden als onderdanen van de EU-lidstaat waar ze zich vestigen. Ze hebben dezelfde

sociale en economische rechten"! Het moge duidelijk zijn dat deze beperkingen niet gelden niet voor andere mensen, zoals bijvoorbeeld de direct omwonenden en andere inwoners van Horst aan de Maas. De voorwaarden die gesteld worden zijn daardoor juridische niet houdbaar.

Overigens leidt het gemis aan privacy op de kamer en door de bewakingscamera's en het strenge beleid op het terrein zelf ertoe, dat arbeidsmigranten in de openbare ruimte in een aantal gevallen drank en drugs gaan gebruiken, wat in meerdere gevallen hoogstwaarschijnlijk tot overlast leidt. En als arbeidsmigranten hun werk verliezen óf om een andere reden uit de woning worden gezet, dan belanden ze hoogstwaarschijnlijk – ondanks de daarvoor geldende opgelegde voorwaarde - zonder verdere begeleiding op straat, waar ze vervolgens overlast kunnen gaan bezorgen.

Het mag ook niet onvermeld blijven dat het gedrag van de arbeidsmigranten mede veroorzaakt wordt door de omstandigheden waarin ze verkeren en dat dat gedrag vervolgens effect heeft op de situatie van de omwonenden, die ook recht hebben op privacy en een fatsoenlijk leven. En dat wordt op deze manier door de gemeente met voeten getreden.

Nu zowel de belangen van de arbeidsmigranten en de omwonenden in onvoldoende mate recht zijn gedaan en de gemeente met name de belangen van de exploitant heeft behartigd verzoek ik u namens de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten om de verlening van de exploitatievergunning te heroverwegen en de belangen van omwonenden en arbeidsmigranten zorgvuldiger af te wegen. Op zijn minst zou de gemeente wat meer lef kunnen vertonen door écht aan de kant van de omwonenden te gaan staan en de mogelijkheden die de APV-bepalingen biedt te benutten om afwijzend te reageren op de aanvraag van de exploitatievergunning, ook al zou dat ertoe kunnen leiden dat de betrokken eigenaar/exploitant daar juridisch tegen in geweer komt.

Graag ontvang ik een schriftelijke bevestiging van ontvangst van dit bezwaarschrift.

Met vriendelijke groet,

Paul Geurts
(Namens de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten)